

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστόν και δεύτερον ἀριθμοῦντες χρόνον
ἐστὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων

Ἑνῆκόσα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίαις παντοῦ καὶ λεπτά.

Τῶν ὄρων μας μεταβολὴ, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἡμῖν.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.

Γιὰ τὰ ξένα ὁμοῦς μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἑστὶ δ' ἔτι.

Ἐκτὴ Μαΐου καὶ εἰκοστή,
μόχθοι πατέρων σεβαστοί.

Ποῦντος ἐνῆκόσα καὶ ἑνενήντα τρία,
δίσκοι μνημοσύνων καὶ φιλοπατρία.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Σκόνη τρώγε, σκόνη ρούφα,
παραπλήθυναν καὶ ἡ μυῖγες...
Ἐπὶ μνημότυνον τοῦ Φούφα,
Περικλέτο μου, δὲν πῆγες;

Δάφνης ἔκοψες κλωνάρια;
δὲν ἐσήκωσες μ' ἐλπίδα
τὸ κεφάλι τὸ σκυφτό;

Κι' ἄλλα νέα παλληκάρια
ἐστὴν Ἑλληνικὴ πατρίδα
βρῆκαν τάφο ζηλευτό.

Κύττα τοῦρανοῦ τὸ χρῶμα...
μὲς ἐστὴν πλάσι τὴν μαγκούφα,
μὲς ἐστὶ χάλις μας αὐτά.

Κἄτι μένει τὴν ἀκόμα,
ὅπου βγάζει σὰν τὸν Φούφα
παλληκάρια λατρευτά.

Κἄτι μένει, ποῦ σὲ κάνει, Περικλέτο μου γκορούλα,
νὰ ξεχάνης τὴν σαπίλα,
Κἄτι μένει, ποῦ σοὺ λέει: δύναμι καὶ ἐλπίδα πέρνε,
καὶ μυρτιάς καὶ δάφνης σπέρνε.

Καὶ θαυμάζω καὶ ἀπορῶ
πῶς σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ
βγαίνουν, Περικλῆ κουτέ,
σὰν τὸν Φούφα μαχηταί.

Πῶς σὲ τοῦτο τὸ λιμέρι,
ποῦ τὸ τρώει κάθε μὸδα,
μαχητῶν προβάλλει χέρι
καὶ ἀπ' ἀγκάθια βγαίνουν ρόδα;

Τὴν παράξενο καὶ τοῦτο μὲς ἐπὶ τοῦ βοῦρκο νὰ φυτρώνουν
τὴν ἀκόμη παλληκάρια, ποῦ ψυχὴ καὶ νοῦ φτερόνουν.

Ἐγὼ πρόσμενα ν' ἀκούσω πῶς τιμώμενος Ταμίας
δεξιότητος μεγάλῃς
δέμα φέρων ὑπὸ μάλης
ἀπεδήμησε τιμίως ἐκ τῆς γῆς τῆς εὐνομίας.

Ἐγὼ πρόσμενα ν' ἀκούσω, Περικλέτο, κεχηνῶς
πῶς λαθρέμπορος κλεινός
ἐπαξίως καὶ δικαίως ἐπαρρασημοφορήθη
καὶ τὸ κράτος τὸ λαθραῖον πῶς ἐκ λαθρεμπορῶν βρίθει.

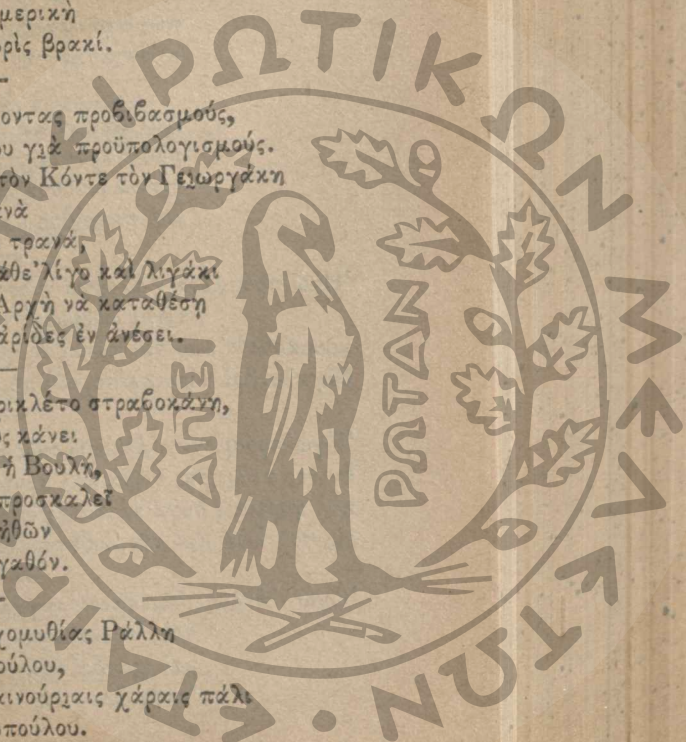
Ἐγὼ πρόσμενα ν' ἀκούσω κοπετοῦς ἀγωνιῶν
καὶ παλμοῦς Παυσανιῶν,
ἐγὼ πρόσμενα ν' ἀκούσω ἐπὶ τὴν ἀλαξοφεγγαριὰ
πῶς Κουδέρνο θέλουν νέο τῶν Ρωμῶν κηφηναριὰ.

Ἐγὼ πρόσμενα ν' ἀκούσω καὶ ἄλλο φόρο σκυλοπνίχτη
καὶ θηλεῖα γιὰ τὸν λαιμό μας σὰν τοῦ δόλιου τοῦ Κατσίχτη,
ἐγὼ πρόσμενα ν' ἀκούσω πῶς θὰ φύγουν πανοικεῖ
καὶ ἄλλοι ἐπὶ τὴν Ἀμερικὴ
πρὶν νὰ βγοῦν χωρὶς βρακί.

Ἐγὼ πρόσμενα ν' ἀκούσω μέλλοντος προβοδασμοῦ,
μὰ καὶ ἐκθέσεις σὰν τοῦ Στράτου γιὰ προϋπολογισμούς.
Ἐγὼ πρόσμενα ν' ἀκούσω πῶς τὸν Κόντε τὸν Γεωργάκη
τὸν ἐθύμωσαν ξανά
φίλων πείσματα τρανά,
πῶς καὶ αὐτὸς τοὺς φοβερίζει κάθε λίγο καὶ λιγάκι
πῶς θὰ πᾶν ἐπὶ τὴν Ἀρχὴ νὰ καταθέσῃ
καὶ κατόπιν νὰ ξαπλώσῃ τῆς ἀρίστες ἐν ἀνέσει.

Ἐγὼ πρόσμενα ν' ἀκούσω, Περικλέτο στραβοκάνη,
σουαρέ νοῦάρ πῶς κάνει
καὶ τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ,
καὶ τὸν κόσμον προσκαλεῖ
πρὸς διὰ πλάσιν ἡθῶν
καὶ πρὸς βίον ἀγαθόν.

Ἐγὼ ν' ἀκούσω πρόσμενα στιχομυθία, Βάλλη
καὶ Καλογεροπούλου,
καὶ σὲ παπάδες μαντυλιῶν καινούριας χάρις πάλι
καὶ ποιοῦ Βοκοτοπούλου.

Ἐγὼ ν' ἀκούσω πρόσμενα ρητορικό βρισίδι
μὲ τόνον εὐφραδῆ,
καὶ πῶς ἐμονομάχησε μὲ τὸν Αἰγικαλίδην
τοῦ Ράλλη τὸ παιδί.

Ἐγὼ ν' ἀκούσω πρόσμενα καὶ πάλιν κατ' αὐτὰς
πῶς καὶ ποῖος ξανασούφρωσε δεινὸς κλεφτοκοτᾶς
τῆς κόταις τοῦ Κορφιᾶτη,
κι' αὐτὸς δικαίως θυμωθείς
ἦγε παραίτησιν εὐθὺς
νὰ δώσῃ στὸ Παλάτι.

Ἐγὼ ν' ἀκούσω πρόσμενα πῶς πατριῶται μείνονται
ἔμπρὸς στὸν Ταμείων τοὺς βωμούς,
καὶ πῶς τοῦ κράτους τοὺς νομοῦς
νέοι ληστοφυγῶδες νομοταγῶς λυμαίνονται.

Ἐγὼ ν' ἀκούσω πρόσμενα πῶς θὰ μᾶς μαρτυρήσουν
μὲ συζητήσεις εὐθυνῶν τρανοὶ προνομιούχοι,
καὶ πῶς θὰ φύγουν Βουλευταὶ καὶ πᾶνε νὰ μυρίσουν
Βλαχοδημάρχων ντιστεγὰ πανεύσμων τσαροῦχι.

Ἐγὼ πρόσμενα ν' ἀκούσω πῶς ἀμείλικτον τοῦ νόμου
τὸ τσικούρι θὰ φανῇ,
προτοῦ κι' ἄλλη μηχανὴ
τοῦ γνωστοῦ τροχιοδρόμου
ζεματίσῃ παρ' ἐλπίδα μὲ τοὺς ζέοντες ἀτμούς της
τὸ πετρεῖ κι' αὐτοῦ κι' ἐκείνου,
καὶ λαὸς τυμπανοκρούστῃς
κρούσῃ τύμπαν κινδύνου.

Ἐγὼ πρόσμενα ν' ἀκούσω πῶς θὰ πᾶῖ στὴν Εὐρώπη
κάθε κεφαλή τοῦ κράτους, κάθε πρῶτος σεβαστός,
ἐγὼ πρόσμενα ν' ἀκούσω πῶς μοιραίως κατεκόπη
μ' αὐτοκίνητον δρομαῖον καὶ ποῖος εὐτυχὴς ἀστός.

Ἐγὼ πρόσμενα ν' ἀκούσω, Περικλέτο μαλαγάνε,
ὅς' ἀκούω κάθε μέρα στὴν Ρωμαιοῖκη φαγάνε,
πῶς ποτὲ δὲν θὰ πεθάνῃ
κι' ἐν βοῇ θὰ ζῇ καὶ γδούπω,
πῶς κι' ἡ Δόξα καταφθάνει
στὰ νερά της δρονοῦπω.

Πῶς ἐδῶ θὰ καταφεύγουν Βασιλεῖς καὶ Βασιλίσκοι,
καὶ στὰ θέατρα, μαζέτα,
πῶς ἀφῆκαν τὴν Ζοζέτα,
κι' ἐπίασαν τὴν Ὀδάλισκη.

Καὶ Δημοτικά Σχολεῖα
πῶς παρέστησαν ἐκεῖ
γιὰ νὰ μάθουν ἠθικὴ
καὶ πατρίδος μεγαλεῖα.

Ἐγὼ πρόσμενα ν' ἀκούσω πῶς ἡ σύγχρονος φυλὴ
τῶν Ρωμηῶν ἢ ντροπαλὴ
κουρασθεῖσ' ἀπὸ τὰς τόσας διδασχὰς τῆς ἠθικῆς
ἐβγάλε, βρὲ Περικλέτο, καὶ τὸ φύλλον τῆς συκῆς.

Ἐγὼ πρόσμενα ν' ἀκούσω πῶς καὶ σύ, σαχλοχαζέ,
ἐγίνες σαλιάρης τώρα καὶ κρονόληρος μπλαζέ,
καὶ γυρεύεις συγκινήσεις κι' ὑψηλὰ φρονήματα
εἰς τοῦ Ζῦπ καὶ τῆς Ζοζέτας τὰ τρελλὰ κουνήματα.

Ἐγὼ ν' ἀκούσω πρόσμενα συγχρόνους νεανίας
τοὺς σεμνολόγους νὰ γελοῦν
καὶ γιὰ Ζοζέταις νὰ μιλοῦν
στὰς ὥρας τῆς ἀνίας.

Ἐγὼ ν' ἀκούσω πρόσμενα, βρὲ Περικλέτο, πάλι
πῶς ἀπὸ νέους μαθητὰς τῆς ἐφ' ἑκατὸν δασκάλου,
ἐγὼ ν' ἀκούσω πρόσμενα συμπολιτῶν λαύγγα
γιὰ τῆς καινούριας ἐκλογαῖς πῶς κἀνουν ψεκασμούς,
καὶ πῶς νηπίων δυστυχῶν κατέβηκαν τὰ ξύγχα
μὲ τὰ πολλὰ τρεχάματα καὶ τοὺς ἀθλητισμούς.

Ἐγὼ ν' ἀκούσω πρόσμενα πῶς ἔκαμε συμπόσιον
σὰν τοῦ Βαλτάσσαρ τὸ γνωστὸν δ' ἰδέας μας κι' ὁ δῖος,
καὶ τίποτε δὲν ἔμεινε κἀν ἱερὸν κἀν ὅσιον,
ποῦ δὲν ἐρρίφθη κυνικῶς σὲ πεινασμένους κύνας.

Ἐγὼ ν' ἀκούσω πρόσμενα πῶς σὲ καθρέπτει ρύπον
κατ' ὠπτρίσαν τοὺς ρύπους τῶν κινάθραι τῶν Μενίππων,
ἐγὼ ν' ἀκούσω πρόσμενα πῶς ἔνα μαῦρον ἔλος
ἐγίνε τὸ Ρωμαϊκὸ χωρὶς ἀρχὴν καὶ τέλος,
καὶ στὸν καθέναν μιὰ φωνὴ νὰ ξεφωνίξῃ : μάχου
δεινῶς περὶ στομάχου,
καὶ πίπτε μάρτυς μόνον
κοιλιακῶν ἀγῶνων.

Τέτοιον ν' ἀκούσω πρόσμενα, ξυλένιε παπαγάλο,
πλὴν ἄκουσα πῶς γίνεται μνημόσυνο μεγάλο
καὶ γι' ἄλλους νέους μάρτυρας καὶ γι' ἄλλα παλληκάρια,
καὶ δάκρυα κυλοῦν γι' αὐτοὺς ὡς ἀνὰ μαργαριτάρια.

Κι' ἐπῆγα στὴν Μητρόπολι νὰ δῶ καὶ νὰ πιστέψω
ἂν γίνεται μνημόσυνο καὶ μαχητὰς νὰ στέψω,
κι' ἰδοὺ πολλὰ κατάνυξις προσηγομένον κόσμου,
καὶ δίσκος ἀπὸ κόλλυβα πολυτελῆς ἐμπρὸς μου,
καὶ γύρω δάφναις καὶ μυρτιάς,
μὰ καὶ σπι. θόβολαις ματιαῖς,
καὶ τῆς σημαίας δ' σταυρὸς καὶ τὸ γαλάζιο χρῶμα,
ποῦναι μεγάλα σύμβολα γιὰ τοὺς χαζοὺς ἀκόμα.

Κι' ἐρώτησα περίεργος : καλοὶ μου συμπολίται,
ἀλήθεια πῶς καὶ σήμερον μνημόσυνον τελεῖται
θυσιᾶς ἀθλητμόνητης
ἡρωικῶν μαρτύρων,
κι' ἐμπρὸς σ' αὐτοὺς τὸ γόνυ της
προσκλίνει πλάσις εἶρων ;

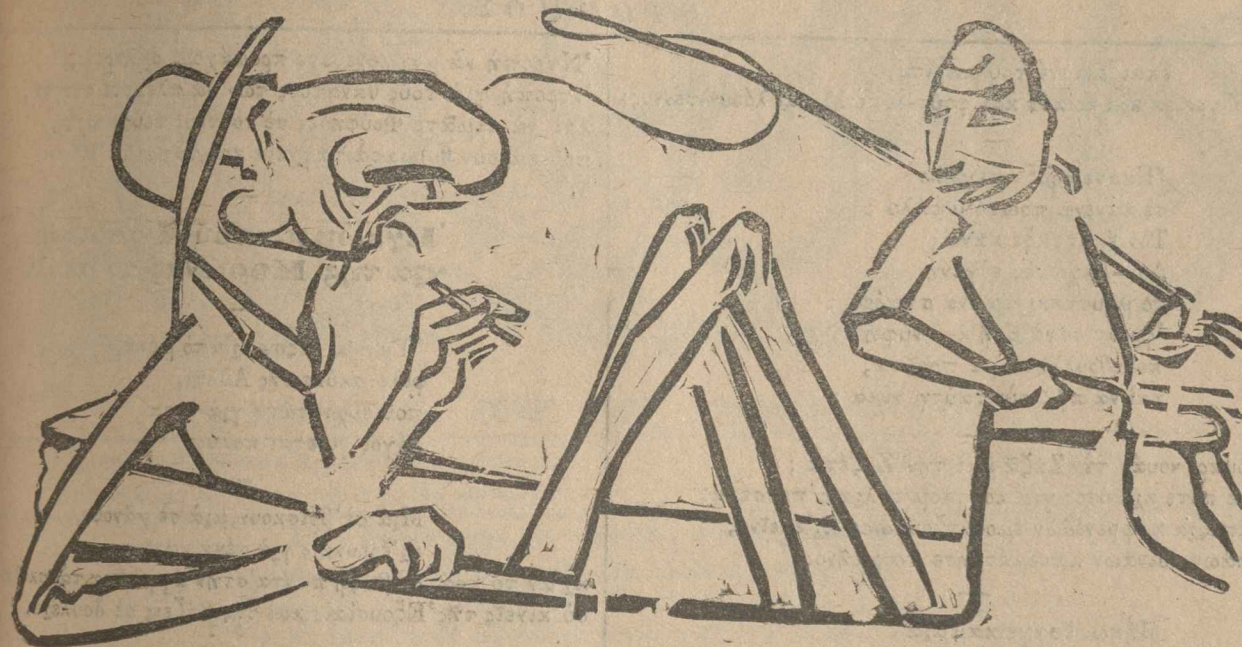
Κι' ἐκείνοι μοῦπαν : ἀληθῶς μεγάλα παλληκάρια
καὶ τώρα μνημονεύονται καὶ δάφναις κλωνάρια
τῆς μνήμης τῶν τῆς ἱερᾶς τοὺς δίσκους στεφανώνουν,
καὶ τουφεκιᾶς ἀρματωλῶν τὸ φρόνημα τονώνουν.

Πολὺ περίεργον κι' αὐτὸ μοῦ φίνεται τοὺς εἶπα,
ξυλένιε παπαλάπη, σὲ
τέτοιον χρόνον θετικῶν περιστάσεων μεγάλων
νὰ κάνετε μνημόσυνα στὸν Φούφα καὶ στοὺς ἄλλους.

Γιὰτὶ κόλλυβα καὶ πάλι ; πῶς αὐτὸ τὸ πανηγύρι;
ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς σὰς ἦλθε τόσος ἐνθουσιασμός;
μὴ σὰς καίρῃ, συμπολίται, τοῦ Μαῖου τὸ λιοπύρι
καὶ θαρρεῖτε πῶς σὰς φλέγει νέος πατριωτισμός;

Σεῖς οἱ τόσον λογικοί,
σεῖς οἱ τόσον πρακτικοί,
τὸν πολῦτιμο καιρὸ σας κουτουροῦ νὰ χάνετε
μὲ παραφορὰς χυδαίας,
καὶ μνημόσυνα μὲ τόσον συντριβὴν νὰ κάνετε
στοὺς προμάχους τῆς ιδέας;

Τὴ μεγάλη σας ντροπὴ!
κι' εἶπα μ' αὐτὰ κι' αὐτὰ
καρτερεῖτε προκοπῇ,
καλοπέρασι, λεφτά.

Τὸν πᾶει στὸ Παλάτι νὰ προαπονεθῇ πῶς θὰ τὸν ἀναγκάσουν νὰ μὴν προαιτηθῇ.

Τώρα καρτερεῖτε νὰ γενοῦν Στρατοὶ καὶ Στόλοι;
καὶ μὲ τοῦτο τὸ μῆλο
περιμένετε καλὸ
καὶ νὰ πάρτε τὴν Πόλι;

Ποῦ εἶπατε τὸ δάκρυ σας; πῶς ἔτσι τὸ σκορπᾶτε;
μὲ δάφναις στέφετε παλληκαριῶν κροτάφους;
καὶ γὰρ διασκέδασι' στὰ μνηματὰ τῶν πᾶτε
καθὼς πηγαίνετε στοὺς κινηματογράφους;

Τοῦ εἶπα, Περικλῆ, κουνώντας τὸ κεφάλι,
ὅπως ἤχησε φωνὴ παράπονε μεγάλη.

Καὶ πάλιν φωνὴ φωνάζει τρανῇ.

Ποῦ εἶπατε στεφανώνετε προμάχους φουκαράδες,
Ρωμηοί, νὰ στέφετε μονάχα κοιλαράδες,
ποῦ μόνον ἔχουν σκέψιν
τὴν βρώσιν καὶ τὴν πέψιν.

Τοῦ εἶπα νὰ προσέχετε στοὺς ἥρωας ἐκείνους,
νὰ δρέπετε κοτίνους
γιὰ Φραγκολεβαντίνους.

Ἀλήθεια τώρα ν' ἰντρέπεται
κανένας νὰ σὰς δῇ
γιὰ Φούφηδες νὰ δρέπετε
χλωρὴς μυρτιάς κλαδί.

Ἐμπρὸς στὸν Μικρὸν νὰ κάνετε μετάνοια,
καὶ χίμας δὲν ἔγιναν γι' ἀμάρταντα στεφάνια

δνειροπλόκου λεβεντιᾶς κι' ἰδεωδῶν μαρτύρων,
δοῦ τοὺς παρεπλήνησαν οἱ κόσμοι τῶν ὀνείρων.

Στοὺς προμάχους τῆς ιδέας καὶ τῆς ἐθνικῆς λαχτάρας
δάκρυα μὴ χύνετε...
σκέπτεσθε περὶ λαπάρας
πῶς νὰ τὴν παγύνετε.

Ἔστω μόνον ὁ παρῆς
ὁ τὴν δόξαν ἐκκολάπτων,
καὶ ποτὲ παραφορὰς
μὴν κυττάζετε εὐεξάπτων.

Σεῖς ὑπάρχετε μονάχα γιὰ φαγὰδων κόμματα,
γιὰ χοροὺς, γιὰ πανηγύρια, σαρκασμούς καὶ σκώμματα,
καὶ τὸ δάκρυ σας ἀκόμα
νὰ μὴν εἶναι τίποτ' ἄλλο,
παρὰ σαρκασμὸς καὶ σκώμμα
σ' ὅ,τι λέγεται μεγάλο.

Ἀμὲν αὐτὸς ὁ Φούφας πάλι
ποῦ ἐφύτρωσε στὴ μέση...
ἐσκύψε καὶ αὐτὸς κεφάλι;
ἤχησε ποτὲ τοῦ θεοῦ;

Γιὰτὶ φαίνεσθ' ἔπει βλάκες
κι' ἔχετε ὀλιμμένον ὕψος;
σὲ πεζοδρομίων πλακῆς
ἐτρίξε ποτὲ τὸ ζῖφος;

Ἐμὰς κι' αὐτὸς τοὺς τρόπους μιᾶς ζωῆς πολιτισμένης;
ἦγε κἀν στὸ Βικρίτι;

ἔπαιξε ποτέ του μπρίτς,
καὶ χρεώγραφα καὶ κρίκετ καὶ φούτ-μπώλλ καὶ λούν-τέννις;

Ἐκανε σουζέ μεγάλο
σὲ κανένα πρῶτο μπάλο :
Τὸν ἐκύτταξε κανεῖς
Δόν-Κιχῶτος εὐγενής
τὸ μoustάκι του νὰ στρήφῃ ;
ῥφρόντισε νὰ ῥῥῃ καὶ νύφη
πολυθύλλητη μὲ προῖκα,
καὶ νὰ πῇ : σὺν ταύτῃ νίκα ;

Εἶδε σουαρέ νουάρ, τὴν Ζαζῆ καὶ τὴν Ζοζέτα ;
ἔστρωσε ποτέ κι' αὐτὸς γιὰ κουτσομπολιαῖς πετσέτα ;
μὴ τραπέζια καφρενέδων ἐμουντζούρωσε κι' ἐκεῖνος
καὶ μυιάων ἀδινάων κατεμέτρησε το σμῆνος ;

Μήπως ἔφαγε καμμιὰ
πατρικὴ κληρονομιά ;
Μὴ τὸν φούσκωνε μεγάλος
ὑψηλῆς βλακείας τύφος ;
μὴν ὑπῆρξε τοκογλύφος,
ἢ τσανακογλύφτης λάλος ;

Μήπως μὲ στοργὴν ἐφίλει
μὲς' στὸ στόμα, μὲς' στὰ χεῖλη
καὶ τοὺς σκύλους τῆς Αὐλῆς
γιὰ νὰ γίνῃ προσφιλής ;

Μήπως μ' ἔρωτα καμμιᾶς
Πομπαιδοῦ κουτορωμῆς
καλοκαῖρι καὶ χειμῶνα συνεχῶς ἐφλέγετο
καὶ' στὰ τζάκια τὰ μεγάλα Δόν-Ζουάν ἐλέγετο ;

Εἰξευρε τὸ φλέρτ ποὺ λένε τῆς ἀβρᾶς φακλαναρίας
καὶ τὸ σὶκ Καββαλερίας
ὄχι πλέον Ρουστικάνος σὰν κι' ἐκεῖνη τοῦ Μασκάνη,
μὰ Καββαλερίας τέτοιας, ποὺ χρειάζεσαι λεκάνη
γιὰ ν' ἀκούῃς ὅ,τι λέει, γιὰ νὰ βλέπῃς ὅ,τι κάνει ;

Μήπως εἶχε τίτλους γένους εἰς τὸ πέρνειν ἐξαιρέτου,
καὶ σὲ χρόνους χαλεποὺς
μήπως ἔπιασε ποτέ του
τὴν οὐρά τῆς Ἀλεπούς ;

Μήπως' κάθισ' ἐδῶ πέρα νὰ χαζέψῃ καὶ νὰ δρᾷ
κι' αὐτοκίνητον κανένα διαμπᾶξ νὰ τὸν περάσῃ,
κᾶν παλῆς τροχιοδρόμων ἀτμολέβης νὰ τὸν βράσῃ ;

Πῶς καταδέχονται λοιπὸν
σὰν τὰ δικά σας χέρια
ῥστὸν τάφον τούτου τὸν νωπὸν
ν' ἀνάβουνε τρικέρια ;

Καὶ πῶς μιὰ σκέψις σὰν κι' αὐτὴ
κατέβῃ' στὸ μαλὸ σας,
κι' ἐμπρὸς σὲ κόλλυβα σκυφτοὶ
τὸν κλαῖτε ; ... σὲ καλὸ σας.

Τὰ φλογερά σας δάκρυα μὴν τᾶχετε φτηνά...
θέλω νὰ δῶ τὰ μάτια σας ἂν κλαῖν ἀληθινά,
ἢ μήπως κλαῖτε τυπικῶς, πολιτισμοῦ κοπέλια,
γιατὶ σᾶς παρακούρασαν τάστεια καὶ τὰ γέλοια ;

Ἦτροπὴ νὰ μνημονεύετε προμάχους ὀχληροὺς,
Ἦτροπὴ γιὰ τοὺς θανάτους των νὰ πλέκετε στεφάνη,
καὶ νὰ τιμᾶτε Φούφηδες σὲ τούτους τοὺς καιροὺς,
ποὺ κάνουν θυμιατὰ τάγγεια καὶ τᾶπαυτὰ λιθῶν.

**Ἐγκώμιον τοῦ Φρασουλῆ
γιὰ τῆς Ἰκορώνας τὸ σκυλί.**

Ῥμνους δέξου κι' ἀπὸ μένα,
φίλε σκύλε τῆς Αὐλῆς,
ποῦ συχνότατα γιὰ σένα
λόγος γίνεται πολὺς.

Μιὰ σὲ βρίσκουν, μιὰ σὲ χάνουν,
κι' ἔρευναις γιὰ σένα κάνουν,
κι' ἂν τὸ κράτος βάζῃ πάντα' στὴν ἀγγάρεα τὰ σκυλὶ
σὺ κινεῖς τῆς Ἐξουσίας καὶ τῆς βάζεις σὲ δουλεία.

Ἀπὸ τὸ Παλάτι βγαίνει
μὲ τὰ ξημερώματα,
καὶ κρυφὰ κρυφὰ πηγαίνει
ῥστοῦ λαοῦ τὰ στρώματα.

Κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ τρυπώνεις, καὶ σ' ἄρῃσι, διπλωμάτη,
μιὰ νὰ τρῶς μὲς' στὸ καλύδι, μιὰ νὰ τρῶς μὲς' στὸ Παλάτι
κι' ἔτσι φαίνεσαι τετράπους παρδαλῆς διαγωγῆς,
καὶ σὰν σκύλος τοῦ Τωβία
τοὺς τυφλοὺς καθοδηγεῖς
σὲ διπλὰ τιμῶν βραβεῖα.

Κάθε σκύλος σύγχρονός σου θέλει δίπορτο νὰ τῶχῃ
καὶ γελᾷς μὲ συναδέλφους βλακεντίους, κυνικέ,
ὅταν βλέπῃς καὶ τοὺς πιάνουν μὲ τοῦ μπόγγα τὴν ἀπόρῃ
κᾶν κρεμοῦν' στὴν οὐρὰ των πετρελαίου τενεκέ,
κᾶν — τὸ χεῖριστον ἀπ' ὅλα —
τὴν φρικτὴ τοὺς δίνουν φόλα.

Κάνεις τὸν Βασιλικό,
κάνεις καὶ τὸν λαϊκό,
τὴν ἀγάπη καὶ τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω κυνηγεῖς,
σὰν νὰ λέμε μ' ἄλλους λόγους εἶσαι σκύλος Ραμπανγῆ.

Καὶ ζηλεύουν κύνες ἄλλοι,
ποῦ μὲ τέχνη κυνικὴ
ἐφαρμόζεις τὴν μεγάλη
τῶν Ρωμῶν πολιτικὴ.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Γιὰ τὸ ζήτημα τῆς γλώσσης καὶ γιὰ τὴν Ἐθνεγεροσύνη
μ' ἐνθουσιασμὸν μεγάλον καὶ πολλὴν εὐθυκρισίαν
δύο διαλέξεις πρώτης εἰς τὸ Κέντρον τοῦ Καίρου
τοῦ γνωστοῦ γατροῦ τοῦ Πίστη, πατριώτου διαπύρου.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἐμποροράπτης πρώτης
πρὸς τοῦτον σπεύδει τοῦ συρμοῦ καθένος θιασώτης
νὰ κόψῃ γρήγορα ξανά
τὰ νέα καλοκαιρινά,
κι' ἐκεῖθεν νᾶβῃ λιγερός ὡς ἀν κυπαρισσάκιον...
ὁδὸς Σταδίου, κάτωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀρσάκειον.